Trăiască a XXXX-a aniversare a Marelui Octombrie!

Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VIII nr. 64 (624) * joi 7 noiembrie 195[illegible] * 8 pag. 30 bani

Voi, oameni...*)

— Vladimir Maiakovski —

„....Voi, oameni,
şi fluvii
şi sălbăticiuni
şi mugeţ — şi imnuri de slavă,
cîntaţi, ascultaţi, a vechilor lumi
prohodire adîncă şi gravă.
Vouă,
milioanelor flămînzite-ndelung,
înfruntînd către raiul de-acum anii grei,
milioane de ani —
neuitaţi, astăzi cînd
poţi să cînţi,
să mănînci
şi să bei;
. . . .
De-apururea, strig — slavă vouă!
Slavă, pururea, înflorind peste ani,
vouă, ce-aţi dus, pentru noi, chinuri grele,
Ivani, milioane
— vii, sau oale-ulcele —
atîţia, atîţia Ivani...”
. . . .
Pămînt, înainte! Rodul ţi-l strînge.
Seceră, treieră, înfloreşte cu rost...
Iliada de jertfe, revoluţii şi sînge,
Odiseea de foamete — pentru tine au fost!

*) Fragmente din poemul „150.000.000“ tradus în romîneşte de CICERONE THEODORESCU.

Desen de **Niki Popescu**

Aceştia sînt PIONIERII

Cînd se înaltă drapelul roşu, simbol sfînt al luptei muncitoreşti, pieptul ţi se umflă de mîndrie.

O mică întîmplare. Pachetul a scăpat jos. Un gest politicos şi un cuvînt bun. Aceştia sînt pionierii

UN „ARMINISTIŢIU" BINE VENIT

Indată ce clasa a devenit mixtă, neînţelegerile au început să se ţină lanţ. Băieţii formau un pluton compact, ursuz şi dezordonat, iar fetele alcătuiau de asemenea o formaţie strict separată care nu mai isprăvea cu chicotelile. Iar între cele două „armate", priviri iscoditoare, pîră — şi nu arare ori cîte un ghiont ori cîte o fundă zmulsă din păr...

Şi-apoi... Dacă băieţii spuneau că afară plouă, fetele jurau că-i soare, iar dacă, la rîndul lor, fetele declarau că-i cald, băieţii vorbeau despre căciuli şi şube... In sfîrşit, dacă un băiat lua o notă slabă, fetele băteau din palme de bucurie, iar dacă o fată căpăta o notă frumoasă, băieţii îşi umflau dispreţuitori buzele: „Mare scofală... A avut noroc şi nimic mai mult!" Cînd nu mai aveau cu ce se lăuda, băieţii începeau să se fălească în felul următor:

— Boborodea al nostru (adică Boborodea Miltiade) e cel mai bun din clasă!

— Ba Anghel Maria a noastră e cea mai bună! săreau fetele.

— Ba Boborodea, că-i cel mai tare la geometrie!

— Ba Maria, că-i cea mai bună la istorie!

— Ba Boborodea, na!

— Ba Marioara, sîc!

Şi în timp ce această controversă se desfăşura cu din ce în ce mai multă înverşunare, „căpeteniile" celor două tabere, Boborodea şi Marioara, schimbau între ele priviri inamice, sprijinite de anume dispreţuitoare ridicări din sprînceană...

Cînd controversa se isprăvea, taberele se retrăgeau. Băieţii îl înconjurau pe Boborodea: „Vezi, învaţă cît mai bine! Le arătăm noi, puştoaicelor!" Iar fetele, adunîndu-se în jurul Marioarei, o dăscăleau: „Pun-te serios pe carte! Trebuie să-i învăţăm minte pe băieţii ăştia!"

Mîndri de încrederea ce li se acorda, Boborodea şi Marioara învăţau pe rupte... Dar, de la o vreme, au început să observe ceva care li s-a părut tare curios: în timp ce ei îşi rupeau coatele pe carte, „oştirile" lor, ceilalţi băieţi şi celelalte fete, pluteau într-o mare de note proaste şi de neplăcute observaţii profesorale... Atunci, Marioara, pe deoparte, şi Boborodea, pe de alta, au căzut pe gînduri: „Va să zică, noi învăţăm numai pentru... Ei, drăcie, dar aşa nu se mai poate!" Şi, într-o bună zi a anului trecut, în clasa lor (clasa a VI-a A a Şcolii pedagogice din Arad) s-a întîmplat ceva cu totul neaşteptat. La ora de dirigenţie, Boborodea a ieşit din bancă, s-a apropiat de Marioara şi, în văzul întregii clase, i-a întins mîna.

— Vrei să fim prieteni?

Marioara şi-a ridicat genele, speriată, apoi le-a coborît, intimidată, şi în cele din urmă a strîns mîna băiatului:

— Vreau!

Cele două „tabere" au fremătat buimăcite. Nu le venea cu nici un preţ să-şi creadă ochilor. Erau atît de uimite erau atît de sigure că se întîmplă o minune, încît dacă atunci Mureşul s-ar fi ridicat în picioare din albia lui şi-ar fi cerut să joace extremă stîngă la „Flamura Roşie"-Arad nu s-ar fi mirat mai mult...

Dar, nimic din toate acestea. Antrenorul „Flamurei Roşii" nu ţine minte să fi primit vreo cerere de transfer din partea Mureşului... In schimb, clasa în cauză ţine minte că două zile mai tîrziu Boborodea a ajutat-o pe Marioara la geometrie, că patru zile mai apoi fetele au început să discute omeneşte cu băieţii, şi, că, în cele din urmă, sfîrşitul anului şcolar a găsit o clasă unită, veselă, bună la învăţătură.

S. ALEXANDRU

P O R T R E T

In faţa mea se află o scrisoare. E scrisă de o mînă obişnuită să ţină focul. Mi-a fost arătată de un prieten.

Citesc cuvintele înşirate, se vede, la iuţeală. „Stimate tovarăşe scriitor"... (aceasta e meseria prietenului meu) „mă numesc Receanu Ion, am 13 ani şi locuiesc la Caracal..."

O clipă mă opresc din citit aici... Caracal... E un oraş despre care ştiu puţine... De pildă, că are un nume hazliu... Că întotdeauna trenul care aduce cărbune de la Petroşani la Bucureşti se opreşte aici să mai răsufle.

Şi mai ştiu că deunăzi mă aflam eu însumi într-unul din vagoanele oprite în faţa acestei gări. Am găsit aci forfota de pretutindeni a călătorilor grăbiţi şi îngrijoraţi de soarta boccelelor sau a geamantanelor. Nu cumva l-am zărit atunci pe Receanu Ion? Nu cumva o fi fost el băiatul acela venit să-şi petreacă bunicii?

...Căci ţin minte foarte bine un pionier potrivit de stat, cu o băscuţă pe creştet, care a alergat de nenumărate ori de la o bancă la peron, cărînd felurite legături şi boccele în timpul în care bunicii îşi cumpărau biletele. Imi amintesc chiar că în ultimul drum era să-şi piardă băscuţa. Da, da, nu e cu neputinţă să fi fost chiar el, căci iată ce scrie mai jos: „...vacanţa de vară mi-am petrecut-o la Reşiţa..."

Se potriveşte de minune! Astă vară a fost la bunici, iar acum veniseră ei înşişi să-l vadă...

Fireşte însă, se poate tot atît de bine să mă şi înşel, erau doar atîţia copii în gară. Ba unul se cocoţase chiar pe gardul care desparte peronul de oraş şi încerca — spre veselia călătorilor — să se ţină în echilibru.

Te pomeneşti că era Receanu Ion!

Şi totuşi îmi vine greu să cred că necunoscutul meu prieten se afla tocmai la ora aceea în faţa trenului. Era o după amiază tîrzie, lumina se stingea, încet, ca un foc care abia mai pîlpîie în cenuşă. Şi nu-i pe lume ceas mai plăcut pentru citit decît acesta. Or, lui Receanu Ion îi place grozav tovărăşia unei cărţi. Poftim, aici scrie... „am citit multe opere şi îndrăgesc literatura. Biblioteca mea numără peste 200 de volume..."

Două sute de cărţi! E un început bun!... Iar mie mi se pare că acum mi-l închipui mai lămurit. N-o fi el băiatul acela înalt şi cam palid, în picioare lîngă raftul bibliotecii? Nu e el cel care pierde ceasuri şi ceasuri citind şi recitind paginile pe care le-a îndrăgit? Nu lasă el de multe ori, şi cu bucurie, joaca, pentru povestirea tainică a unei pagini cu slove mărunte? Nu visează să fie poet, stînd singuratic...

Ba nu! Aici mi se pare că am greşit. Ion nu poate fi un singuratic... Iată ce spune: „...cel mai bun prieten al meu e Niţulescu Aurel, tot din oraşul meu..." O propoziţie care schimbă totul. Dacă Aurel e numit prietenul cel mai bun, înseamnă că Ion mai are şi alţii. Sînt în jurul lui, cum e şi firesc, colegi şi tovarăşi de joacă, o mînă de prieteni, de-o vîrstă, care rîd, pleacă în excursii, îşi fac împreună temele, joacă fotbal şi cărora Ion le împrumută cărţile păstrate cu grijă şi drag în bibliotecă.

Nu e cu neputinţă ca împreună să-şi fi înjghebat un atelier sau un laborator. Ba s-ar putea ca ei să-şi fi pus în gînd să construiască un robot electric, să lanseze un satelit sau să deseneze planul unui aparat nou de zbor, în forma unei farfurii sau a unei ţigări.

Dar pînă la urmă, toate acestea sînt desigur numai presupuneri. Ion Receanu, Niţulescu Aurel şi ceilalţi pot avea în clipa de faţă cu totul alte treburi. Cine ştie? Or fi nişte tineri geografi, căci, iată, am dat peste un rînd, aproape de încheiere, în care se spune: „...mă ocup cu filatelia şi colecţionarea vederilor..."

Nu e uşor să-ţi închipui atunci seara, la ora cînd oamenii mari aprind în case lămpile, grupul de băieţi strîns în jurul mesei pe care au aşezat, una lîngă alta, vederile? Le privesc, le schimbă între ei, schimbă timbre şi în fiecare peticuţ de hîrtie venit de departe ţi se pare că zăresc cîte un colţ de ţară îndepărtată şi toate vorbesc despre mari călătorii pe care le vor întreprinde împreună, mai tîrziu, peste ani, dar oricum înainte de a se fi lămurit cu totul misterele din Matto Grosso... Şi poate... şi poate... Şi poate... Oricine are dreptul să-mi spună: Nu poţi ghici, nu l-ai văzut niciodată pe Receanu Ion. Şi totuşi eu sînt sigură că una din descrierile acestea se potriveşte. Chipul lui se află undeva printre chipurile copiilor patriei mele...

MIOARA CREMENE

ANCHETA SAPTAMINII

Ancheta noastră din această săptămînă s-a oprit în orașul Timișoara. Obiectul anchetei ? E lesne de presupus : alegerile pionierești. Ne-am oprit în primul rînd la...

...ȘCOALA GERMANA

Pe Gertrude Maurer, instructoarea detașamentului clasei a V-a, am găsit-o în școală. Din discuția cu ea am aflat că adunarea de alegeri pionierești avusese loc. A ținut să sublinieze un fapt care a impresionat-o în mod deosebit : pionierul Fielgut Erwin a fost ales președintele grupei a III-a din detașamentul clasei a V-a. De ce a impresionat-o acest fapt ? Pentru că Erwin nu este un pionier foarte bun la învățătură. Nu are notele cele mai bune din clasă. Este în schimb un coleg bun și cinstit, iubit de întreaga grupă. Kate Maria, o pionieră foarte bună la învățătură, a susținut propunerea ca Erwin să fie ales președinte de grupă, angajîndu-se să-l ajute și ea. Și acum, cîteva cuvinte despre ce vor face pionierii clasei a V-a în acest an : Un album de fotografii cuprinzînd aspecte din viața și activitatea detașamentului, audiții la concertele orchestrei simfonice „Banatul", vizionări de filme, vizite la întreprinderi și gospodăriile agricole colective din apropierea orașului și multe altele.

DRAGI TOVARAȘI DE LA COMITETUL ORAȘENESC U.T.M. TIMIȘOARA

Noi, pionierii de la școala de 7 ani nr. 12, vă rugăm să ne îngăduiți ca, în aceste cîteva rînduri, să vă spunem „oful" nostru. Iată, în unitatea noastră se petrec lucruri curioase. Știți că noi avem acum alegeri. Am terminat toate grupele și detașamentele și ne pregătim acum pentru adunarea de unitate. Pînă aci, nimic deosebit. Să vedeți însă. S-a întîmplat într-o zi că ne-am adunat mai mulți din mai multe grupe.

— Voi ați ținut alegerea la grupe ?

— Da. Dar voi ?

— Și noi.

— Voi ce acțiuni v-ați propus ?

— Păi... O vizită la o fabrică, o excursie și filme. Dar voi ?

— Tot vizită la o fabrică, o excursie și filme.

Peste alte cîteva zile, iar ne-am găsit cîțiva, de astă dată din cîteva detașamente.

— Bi, cu alegerile la detașament cum stați ?

— Bine.

— Ce v-ați propus ?

— Vizită la o fabrică, o excursie și filme. Dar voi ?

— Tot vizită la o fabrică, o excursie și filme.

Ciudat, nu ?

Am încercat să dezlegăm misterul. Am citit undeva despre telepatie, adică transmiterea gîndului de la distanță. Dacă ne-am îmbolnăvit toți de telepatie din asta ? Pe urmă ne-am gîndit și la altceva. Știți că la noi în unitate nu sînt instructori de detașament, (acum doi ani aveam). Așa că tovarășa instructoare superioară a ținut d.nsa toate adunările și la grupă și la detașament (avem 40 de grupe și 15 detașamente, total 55 de adunări). Nu cumva asta o fi explicația că adunările, dările de seamă, discuțiile, propunerile, seamănă leit una cu alta ? Parcă tot mai bine e cînd fiecare detașament are instructorul său.

Noi însă nu ne pricepem prea bine. De aceea, vă rugăm pe dumneavoastră să ne ajutați să înțelegem ciudățeniile despre care v-am vorbit.

Vă așteptăm cu nerăbdare.

Pionierii din unit. Școlii de 7 ani nr. 12

E. NONA

ZI DE SARBATOARE

(de la corespondentul nostru)

GIURGIU — In ziua de 30 octombrie, la școala de 7 ani nr. 1 din Giurgiu s-a desfășurat adunarea de dare de seamă și alegere a colectivului de conducere al unității. Incă de dimineață, grupuri, grupuri de pionieri se îndreptau către locul adunării îmbrăcați în haine de sărbătoare și purtînd buchete de flori. La adunare au fost invitați, în afară de tov. directoare, profesorii și învățătorii din școală. tov. Tănăsescu, membru în comitetul U.T.M. al întreprinderii care se îngrijește de unitatea de pionieri, tov de la Regiunea U.T.M. și Comitetul Orășenesc U.T.M. Giurgiu.

1300 KG. FIER VECHI, 179,20 LEI DEPUȘI LA C.E.C.

In darea de seamă prezentată de Tudor Steliana, președinta unității, s-a scos în evidență faptul că pionierii au strîns 1300 kg. fier vechi. In afară de asta, ei au depus suma de 179,20 lei la C.E.C. în contul Festivalului. Pionierii au lucrat multe daruri frumoase care au fost trimise participanților la Festival.

MANU FLORICA, ROTARU NICULINA ȘI PASCU MARIA ALESE IN COLECTIVUL DE CONDUCERE AL UNITAȚII

Dacă numele acestea sînt necunoscute cititorilor noștri, în schimb sînt cunoscute și apreciate în școala nr. 1 din Giurgiu. Niculina, Florica și Maria învață bine și-și ajută colegii. In plus, au fost totdeauna primele în toate acțiunile pionierești. Și ceilalți pionieri aleși au calități asemănătoare și se bucură de dragostea colegilor.

IN INCHEIEREA ADUNARII...

...a avut loc un program artistic. Corul unității, condus de pioniera Dindirică Lidia din clasa a VII-a B, a executat cîntece pionierești precum și cîntece populare romînești și sovietice. In program au mai figurat dansuri, recitări etc... Alegerea colectivului de conducere al unității de la școala de 7 ani nr. 1 din Giurgiu a fost o adevărată zi de sărbătoare.

A. WEISS

VICTORIE

Uraaaa ! Victorie ! 3—0 pentru reprezentativa noastră ! Acum, după meciul cu Grecia, sîntem în posesia a cinci puncte Un singur punct trebuie să mai obținem la Belgrad și fotbaliștii noștri vor participa la turneul final al campionatului mondial de fotbal de la Stockholm. Dar pentru astăzi v-am pregătit o surpriză :

La sfîrșitul meciului în timp ce mii, zeci de mii de torțe mai luminau încă uriașul stadion, salutînd victoria naționalei noastre, arbitrul francez Pierre Schwinte — care a arbitrat frumos jocul — scria următoarele cuvinte pentru voi :

„Copii, glasurile voastre nu s-au auzit prea tare pe stadion, din pricina celor o sută de mii de spectatori ; dacă cei mai mulți dintre voi ați urmărit însă jocul la televiziune sau la radio, vă pot asigura că ați văzut un joc de fotbal frumos din partea echipei voastre și aceasta în special în repriza a doua. Dat fiind faptul că jocul a fost destul de dificil de condus, eu mi-am mai pierdut cîteva fire de păr (n. a. Pierre Schwinte este chel). Insă toate sînt bune cînd se sfîrșesc cu bine La revedere.

PIERRE SCHWINTE"

Văzîndu-l în apropierea noastră pe Linoxilakis, cel mai simpatic și mai iubit fotbalist grec, l-am rugat să vă spună și el cîteva cuvinte :

„Iubiții mei mici prieteni. In momentul acesta sînt foarte fericit pentru că ziarul vostru mi-a dat prilejul să vă transmit cîteva cuvinte. Probabil pentru că și eu sînt încă tînăr și pentru că am început încă din copilărie să îndrăgesc fotbalul și atletismul. Să știți, sportul este acela care-l face pe om să fie mai puternic, mai sănătos, mai voios și mai iute.

Astăzi, deși sînt puțin necăjit din cauza rezultatului, vă salut din tot sufletul și cu toată dragostea. Pe toți vă sfătuiesc să învățați cît mai bine la școală și să nu uitați nici o clipă de sport. Vă îmbrățișez cu drag.

LINOXILAKIS"

FELICITĂM PE NOII ALEȘI

OLTEANU ALEXANDRINA — președintă de detașament — clasa a III-a C — Școala de 7 ani nr. 102 — București.

ȚONE NICOLAIE — președinte de detașament — clasa a IV-a B de la aceeași școală.

Mai vreți, desigur, amănunte.

Aflați că amîndoi învață bine. Nici nu se poate altfel. In al doilea rînd, își ajută colegii și participă la acțiuni pionerești. In plus, au autoritate în detașament. Nu se vede după fotografii ? Nu-i nimic. Vă veți convinge în curînd că așa este. Deocamdată să le urăm succes în conducerea detașamentului.

LA 3 NOIEMBRIE A FOST LANSAT ÎN UNIUNEA SOVIETICA CEL DE-AL DOILEA SATELIT ARTIFICIAL AL PAMÎNTULUI.

COMUNICATUL AGENȚIEI TASS

MOSCOVA 3 Agerpres . — transmite următorul comunicat al agenției TASS :

In conformitate cu programul Anului Geofizic Internațional pentru cercetarea straturilor superioare ale atmosferei și pentru studierea proceselor fizice și a condițiilor de viață în spațiul cosmic, la 3 noiembrie a fost lansat în Uniunea Sovietică cel de-al doilea satelit artificial al pămîntului.

Cel de al doilea satelit artificial creat în U.R.S.S. reprezintă ultimul etaj al rachetei purtătoare avînd dispuse în ea containere cu aparatură științifică.

Pe bordul celui de-al doilea satelit artificial al pămîntului sînt instalate :

— Aparatură pentru studierea radiației solare de scurtă lungime de undă în regiunile ultraviolete și Roentgen ale spectrului ;

— Aparatură pentru studierea razelor cosmice :

— Aparatură pentru studierea temperaturii și presiunii ;

— Un container ermetic, cu un animal pentru experiență (cîine), cu un sistem de aer condiționat, rezerve de hrană și aparate pentru studierea vieții în condițiile spațiului cosmic ;

— Aparatură de măsurat pentru transmiterea pe pămînt a datelor măsurătorilor științifice :

— Două aparate de radio-emisie, care funcționează pe frecvențele de 40,002 și 20,005 Mh (lungimea de undă fiind de aproximativ 7,5 și 15 metri respectiv).

— Sursele necesare de energie electrică.

Greutatea totală a aparaturii sus-menționate, a animalului pentru experiență și a surselor de alimentare electrică este de 508 3 kg

Potrivit observațiilor efectuate, satelitul a primit o viteză de rotație pentru orbită de aproximativ 8.000 de metri pe secundă.

Potrivit calculelor care sînt precizate de observațiile directe, depărtarea maximă a satelitului de suprafața pămîntului depășește 1.500 km., durata unei rotații a satelitului este de aproximativ o oră și 42 de minute, unghiul de înclinație al orbitei față de planul ecuatorial este de aproximativ 65°.

Potrivit datelor măsurătorilor primite de pe bordul satelitului, funcționarea aparaturii științifice și controlul asupra vieții animalului decurg în mod normal.

Deasupra regiunii orașului Moscova cel de-al doilea satelit artificial a trecut în ziua de 3 noiembrie de două ori, la ora 7 și 20 de minute și la ora 9 și 5 minute (ora Moscovei).

Semnalele aparatului de radio-emisie de pe satelit pe frecvența de 20,005 Mh sînt de natura comunicărilor telegrafice, cu durata de aproximativ 0,3 secunde cu o pauză de aceeași durată.

Aparatul de radio-emisie cu frecvență de 40,002 Mh funcționează cu un regim de radiație continuă.

Prin lansarea cu succes a celui de-al doilea satelit artificial al pămîntului cu aparate științifice variate și cu un animal de experiență, oamenii de știință sovietici lărgesc cercetările asupra straturilor superioare ale atmosferei. Procesele necunoscute ale fenomenelor naturii care se produc în cosmos vor deveni acum mai accesibile omenirii.

Colectivele institutelor de cercetări științifice, ale birourilor de construcții, ale cercetătorilor și întreprinderilor industriale, care au lucrat la crearea celui de al doilea satelit artificial al pămîntului, au consacrat lansarea satelitului celei de-a 40-a aniversări a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie.

JURNAL DE BORD

„Iarăşi...
Bate vajnicul val...
Se năruie putreda bază, tovarăşi...
Zidul se surpă, greoi ca un mal.
— Na !...
— Na !...
Cu putere, aşa !...
— Un, doi,
Cu toţii să dea !...
— Un, doi,
Cu avînt !...
Mînia nu sece !...
A izbucnit anul şaptesprezece.

DEMIAN BEDNII
(Fragment din poezia „Strada Centrală")

PETROGRAD OCTOMBRIE...

SUS ANCORA, MATROZI !
STINDARDUL REVOLUŢIEI FÎLFÎIE, FLACĂRĂ.
ILICI A DAT SEMNALUL !

Sus ancora, matrozi ! Ilici, conducătorul drag, a dat semnalul. Sub cer, pe catargul cel mare fîlfîie, flacără roşie, stindardul revoluţiei.

Sus, înainte, milioane de obidiţi, milioane puternice ! Cresc talazurile, şuieră uraganul, cerul e de zgură. Dar sub cer, pe catargul cel mare fîlfîie, flacăra roşie, stindardul revoluţiei. Sus, înainte, spre lumină, spre libertate ! La cîrmă e partidul, la cîrmă e Lenin. Fiece braţ, fiece inimă e gata de jertfă. Furtuna revoluţiei ne cheamă în larg.

Sus ancora, matrozi !

Petrograd, octombrie... Din apele de smoală ale Nevei a ţîşnit un fulger. Prima comandă. Primul asalt. Prima izbîndă. Palatul de Iarnă a căzut !

La Smolnîi bate inima revoluţiei. Acolo e Lenin, acolo sînt conducătorii partidului. Şi inima aceasta împinge năvalnică, la atac, şuvoaiele de baionete, şuvoaiele revoluţionare. Lupta e crîncenă. Dar una cîte una cad baricadele duşmane. Cu răsuflarea oprită de emoţie, întreg echipajul ascultă primele cuvinte ale puterii sovietice : Decretul pentru pace şi Decretul pentru pămînt.

Pe flamura navei ele se vor înscrie cu litere de foc şi de sînge.

Slavă eroilor revoluţiei !

OCEANUL FIERBE

PESTE BORD CU TOŢI DENIKINII !
O, ZILE MĂREŢE...

Nu, apele nu-s liniştite. Oceanul lumii capitaliste fierbe. Talazuri furioase ţîşnesc de pretutindeni. Nesăbuită şi deşartă mînie a oceanului ! Nici o forţă nu poate zdruncina tînăra navă. Echipajul e la postul său. Mintea şi braţul lui Lenin veghează, neostenite, la cîrmă.

1918... Se abat asupră-ne, scuipînd foc, două vase duşmane : al imperialiştilor străini şi al contrarevoluţiei ruse. Anglo-francezii debarcă trupele în nord, la Arhanghelsk şi la Murmansk, japonezii debarcă la Vladivostok. In caucaz, Kornilov şi Denikin, „falnicii" generali albi pornesc împotriva sovietelor. Pe Don atacă Mamontov şi Krasnov. Sînt zile grele, de luptă crîncenă pentru bravul echipaj. Lipsurile bîntuie. Se distribuie 50 de grame de pîine la două zile. Nu e combustibil. Dar braţul revoluţiei nu slăbeşte, ţevile carabinelor se înroşesc. Lenin a spus : „Totul pentru front". Şi dăm totul. Chiar viaţa. Primim pe bord, alături de noi, alte sute de mii de luptători, muncitori şi ţărani.

Krasnov e respins, Denikin încercuit, Kornilov distrus.

Duşmanul se năpusteşte însă tot mai crunt. Nava noastră e aproape izolată de restul lumii. Blocadă !

Amiralul Kolceak vine din Siberia spre Volga. Denikin iar nu se astîmpără. Tunurile engleze şi franceze latră pe mare. A mai apărut un general : Wrangel.

Dar pe nava revoluţiei s-a călit un echipaj eroic. El se numeşte cu mîndrie Armata Roşie. Şi armata aceasta frînge grumazul intervenţioniştilor şi al călăilor albi. Imperialiştii încetează blocada, fug. Peste bord cu toţi Denikinii ! Ura !

O, zile măreţe... Fiecare din voi e o carte de istorie, scrisă cu sîngele bravilor matrozi. O dimineaţă nouă se naşte în zări. Echipajul, pe punte, cîntă după luptă. Siberienii, glumeţi, au născocit un cîntec despre Kolceak ;

„Veston englez,
Epolet francez,
Tutun japonez,
E cîrmuitor la Omsk...
Vestonul s-a uzat,
Epoletul a zburat,
Tutunul s-a terminat,
Cîrmuitorul s-a cărat".

VA FI BELŞUG

FÎLFÎIE PE CATARG STEAGUL CERNIT...
L-AM PIERDUT PE TOVARĂŞUL LENIN,
DAR CUVINTELE LUI LUMINEAZĂ.

Fumul bătăliilor a rămas undeva în urmă. Dar ţărmul spre care am pornit e încă departe. Şi pentru marinarii lui Octombrie nu e popas, iar pînzele întinse vibrează în vînt. Tot înainte !

Anii grei ai luptelor ne-au răpit tovarăşi de nădejde şi au lăsat urme, răni greu de vindecat. Dar le vom vindeca. Războiul a distrus uzine, fabrici, mine, a lovit motoarele navei noastre. Ogoarele sînt pustiite, echipajul resimte lipsa pîinii. Gloanţele tot mai şuieră, tîlhăreşte, zvîcnind din puştile retezate ale culacilor. Mişună guzgani pe bord : chiaburi, negustori, duşmani ai sovietelor, care muşcă pe furiş.

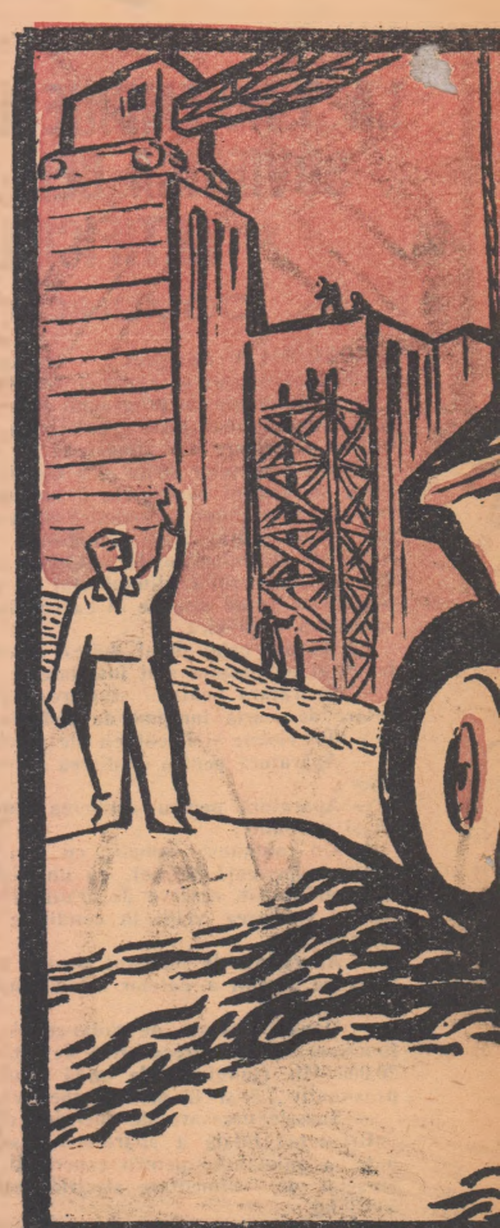
Noi însă îi avem în frunte pe comunişti, îl avem pe Lenin. Vom stîrpi guzganii. Ne vom făuri o navă nouă, cu maşini noi, gigantice. Vom înfrăţi ogoarele ca să fie belşug de pîine. Vor licări pretutindeni lămpile lui Ilici.

Uriaşele proiecte prind temelii, ne simţim puterile înzecite, cînd iată sus, pe catarg, suim tăcut, într-o zi amară a lui 1924, steagul cernit al durerii. L-am pierdut pe tovarăşul Lenin, pe conducătorul drag. Dormi, părinte bun, cîrmaci înţelept, dormi împăcat. Nava merge înainte, cuvintele tale îi luminează drumul ca o stea...

DE LA CAPĂTUL LUMII

OAMENII NOŞTRI IMBLINZESC APELE...
NI-E ISCUSIT CÎRMACIUL, CA NIMENI ALTUL.

1928... Cu ce adîncă emoţie a primit ultimul om din echipaj cuvintele acestea : „Primul plan cincinal". Cuvinte ? Nu. Pentru noi sînt o torţă vie. Slovele şi hîrtia nu cuprind, dar inimile noastre da, epopeea naşterii giganţilor. Echipajul a pornit la asalt, ca să făurească uriaşi de oţel. Şi îi făureşte. Nu ca-n basme. Cu greutăţi şi cu sudoare, dar cu atît mai mare e mîndria.

O AL NAVEI „FERICIREA"

Nume'e giganților devin tot mai cunoscute: Dneproghes, Kramatorsk, Uzina de tractoare din Stalingrad, Uzine'e de automobile din Moscova și Gorki, Uzina de mașini grele din Ural, Magnitogorsk, Uzina de combaine din Saratov...

Mii de brațe se îndreaptă spre cetățile de oțel...

Din Pamir — capătul lumii — pînă departe în stepă „patrulează" savanții și geologii noștri, care smulg adîncurilor comori de cărbune, de fier, de petrol. Exploratorii noștri descoperă pămînturi noi, cărora le aduc viața. Comsomoliștii, schimbul cel tînăr al echipajului nostru, înfruntă ghețurile și taigaua, înălțînd orașe noi. Komsomolsk pe Amur; numele noii așezări e pe buze'e tuturor.

Oamenii noștri îmblînzesc apele, le supun, le schimbă în lumină pentru orașe și sate. E o familie mare echipajul nostru. O familie în sinul căreia trăiesc ca frații ruși și turcmeni, buriați și cazahi, siberieni și ucrainieni...

Iar hrana acestei mari familii e tot mai îmbelșugată. Ogoarele s-au înfrățit ca o mare de smarald, de la un hotar la celălalt. Giganții noștri și-au trimis pe cîmpuri puii lor de oțel, tractoare și combaine, care zumzăie un cîntec al muncii și al bucuriei.

La prova, echipajul e mereu treaz
Tot înainte
Ni-e iscusit cîrmaciul ca nimeni altul.
La cîrmă e partidul comuniștilor
Tot înainte, cu pînzele sus!

DIN NOU FURTUNĂ

ZVICNIND DIN COTLOANE DE FUM,
PASĂREA DE PRADĂ
S-A NĂPUSTIT HOȚIȘ.

Furtuna se dezlănțuie uneori tîlhărește, ca o pasăre de pradă, zvîcnind din cotloane de fum, tocmai cînd echipajul harnic și gospodar își orînduiește pașnic corabia.

Furtuna e ca o haită de lupi nesățioși, năzuind să înghită comorile vasului, cu atîta trudă făurite.

Iunie 1941... Se înscriu iarăși în file nume de eroi căzuți, zile de zbucium și sînge.

Fiara fascistă dezlănțuită ne-a atacat în chip laș. La arme, matrozi!

Fiii marelui Octombrie, vajnicii marinari care au străbătut victorioși marea timpului, fac zid în fața cotropitorului. Fasciștii sînt însă cîtă frunză și iarbă. Răsar în fată ca ciupercile veninoase. Mașinăria lor de război urlă înnebunită, împroașcă flăcări și moarte. Ni-s inimile împietrite de ură, de mînie, de durere. Cizma trufașă a lui Hitler încalcă tot mai mult pămîntul scump al patriei, obuzele lui rîmă cîmpurile, incendiază holde, distrug orașe, uzine, lăcașe de cultură clădite de mîinile noastre.

Fiecare om e încleștat pe armă, fiecare om e o stîncă de care se izbește dușmanul în furia lui turbată. Numai un echipaj ca al nostru poate să dea atiția eroi. Sînt eroi chiar și printre pionieri, ucenicii navei, matrozii viguroși de mîine.

...Lupta e pe viață și pe moarte. Zilele se scurg fără nume, fără număr. Și iată că sosește, în sfîrșit, clipa cea mare, clipa răfuielii. Într-un iureș nestăvălit, trupele noastre se dezlănțuie asupra fasciștilor, sfărîmîndu-i, zdrobindu-i, împingîndu-i pas cu pas înapoi.

Stalingrad, Leningrad, Sevastopol, Orel, Kiev rămîn tot atîtea nume în fața cărora dușmanii, care fug în neorînduială, amuțesc de groază. Ostașii noștri îi alungă pe fasciști dincolo de hotare. Dar urmărirea continuă, pînă la distrugerea completă a năpîrcilor, chiar în cuibu' lor.

9 Mai 1945... Salvă de victorie, matrozi! Pe Reichstagul fumegînd flutură flamura noastră biruitoare. Salvă de onoare, matrozi! Pentru Matrosov, pentru Zoia Kosmodemianskaia, pentru toți vitejii care și-au dăruit patriei viața lor!

TOT ÎNAINTE

SĂ ÎNCHINĂM, PRIETENI,
PENTRU MAREA CEA NOUĂ,
PENTRU PĂMÎNTURILE NOI!

...Pe pămîntul rănit al patriei se leagănă iar holdele. Sarcini grele apasă pe umerii echipajului: tot ce au distrus fasciștii în furia lor trebuie refăcut din temelii și înălțat mai mîndru ca înainte. Dar urmașii marinarilor din Octombrie au experiența dură a vechii gărzi. Și de o sută de ori mai repede se reface totul.

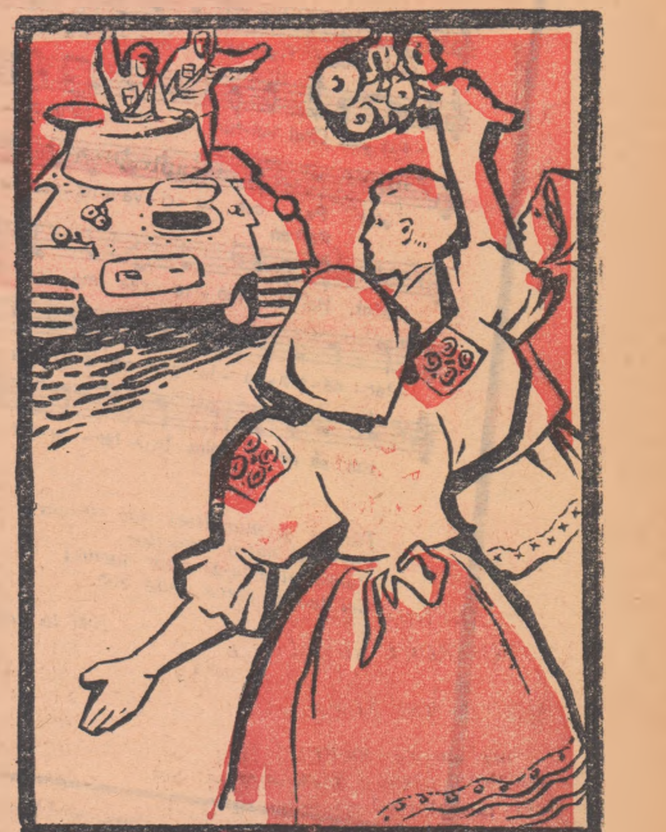
...Se leagănă iar holdele sub vînt. Se nasc alți giganți de oțel, giganți ai păcii. Înfloresc din nou florile pe plai, tobele pionierilor răpăie vesele.

La lucru, matrozi!

E un iureș de muncă înălțătoare. Desțelenesc tinerii noștri pămînturi împietrite de veacuri și le fac roditoare. Se taie canale noi, se nasc mări noi. Să închinăm, prieteni, un pahar pentru marea cea nouă. Țimleanskaia! Pentru pămînturile noi ale Kazahstanului! Pentru forța atomului, pe care am îmblînzit-o! Pentru bravii noștri exploratori care cutreieră în slujba științei și a vieții ținuturile polare.

...Nava noastră, în luptă cu talazurile, a adus libertate multor popoare vecine, care ne sînt tovarășe de drum. Să bem, prieteni, pentru libertate!

Inainte, matrozi, spre comunism!

SCURTE ÎNSEMNĂRI

SOLII VIITORULUI
CUTREIERĂ COSMOSUL,
SOLII LUI OCTOMBRIE...

4 octombrie 1957... De pe bordul navei a plecat spre neștiutele înălțimi un sol al viitorului: satelitul artificial. Cel mai tînăr membru al echipajului poartă în cosmos stindardul lui Octombrie!

3 noiembrie 1957... Încă un mesager s-a ridicat de pe bord în spațiu. Navigatorul astral are acum un frate mai mare!

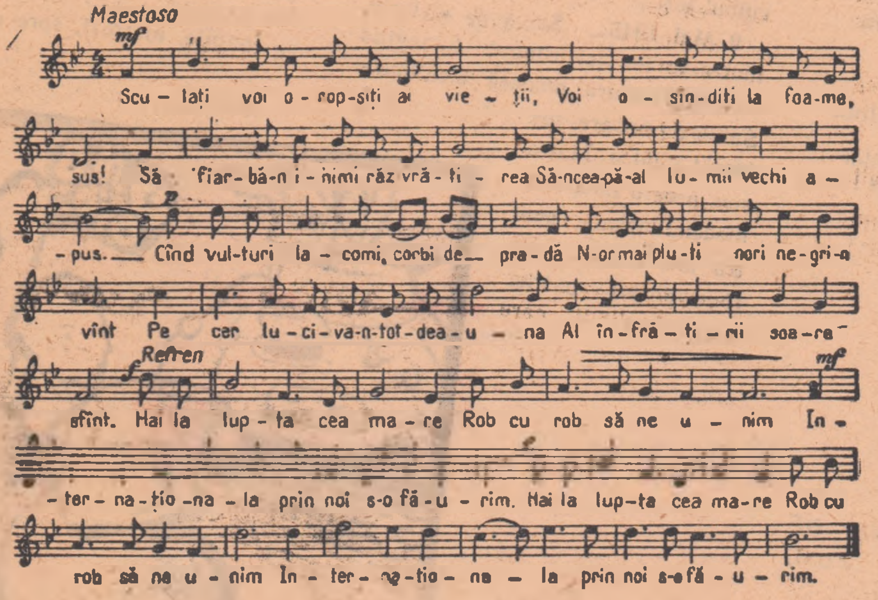
„Cîndva fericirea vom ști-o-nsfîrșit
Noi, fiii pămîntului, noi, miliarde...
Cuvîntul în fiece limbă rostit,
Cu-aceleași înalte-nțelesuri va arde.
Ce-i jalea, vom ști dintr-un cîntec, un vers
Al celor ce-odată șliut-au să plîngă!
Slăvit comunism! Să te-ajungem în mers,
Noi n-om cere sfatul în dreapta și-n stînga,
Abia-n comunism va fi limpede-oricui
Ce mare și fără de seamăn e viața.
Zăresc de pe-acuma luminile lui,
Căci nu-l mai acoperă anii și ceața.

STEPAN SCIPACIOV

(Fragment din poezia „Punctul meu de vedere").

Hai la lupta cea mare

INTERNAȚIONALA

Țărani și muncitori noi sîntem
Partidul mare muncitor
Pămintul este-al celor harnici
Cei leneși plece unde vor.

Sfîrșiți odată cu trecutul negru
Sculați popor de osîndiți
Azi nu sînteți nimic în lume
Luptați ca totul voi să fiți.

Refren
Hai la lupta cea mare...

4

ANGLIA

AFRICA NEAGRĂ

1

2

JAPONIA

3

FRANȚA

1

Tot mai puternic răsună glasul popoarelor din Africa centrală, înrobite de colonialiști: „Jos sclavia! Vrem independență, Vrem să fim stăpîni pe meleagurile noastre!"

2

Mii și mii de muncitori de la uzinele metalurgice și de la șantierele navale, mineri și marinari, manifestează pe străzi. Ei cer sporirea salariilor și condiții omenești de muncă. Poliția încearcă în zadar să împrăștie cu forța pe manifestanți.

3

Pentru pofta lor de cîștig, colonialiștii francezi duc în Algeria un război criminal, pustiind satele, ucigînd femei și copii. Dar poporul francez urăște acest război. Iată-i în fotografie pe muncitorii uzinelor din Chotilon, manifestînd împotriva măcelurilor din Algeria.

4

Imperialiștii au interes să pregătească cît mai mulți soldați, cît mai multă carne de tun pentru războaiele lor... Dar popoarele nu vor asta. In Anglia a avut loc nu de mult o uriașă manifestație de masă pentru reducerea stagiului militar.

Desen de A. ERMOLOEV (fragment)
Revoluția din Octombrie la Moscova

Fragmente dintr-un volum

In 1915 am fost încorporat în regimentul 51 infanterie din Praga și, după cîteva săptămîni de instrucție, în martie, am fost trimis pe frontul rusesc.

Intr-o zi, în împrejurimile localității Zolotoripa, s-a organizat o slujbă religioasă pentru ostași. O mulțime de soldați au fost aduși de pe front ca să asiste la slujbă.

Cum s-a terminat liturghia, în cîteva minute au fost instalate niște mese, la care au luat loc domnii ofițeri, împreună cu preoții, precum și niște femei în uniforme de husari și de dragoni, și a început ospățul.

In timpul banchetului, comesenii au ajuns într-o asemenea dispoziție, că în curînd femeile în uniforme de husari și dragoni, gudurîndu-se cînd pe lîngă prea cucernici, cînd pe lîngă domnii ofițeri superiori, au început să cînte și să danseze pe mese. Și în asemenea stare de „iluminație", domnii ofițeri luau telefonul și dădeau diferitelor regimente ordine de atac.

Cînd am văzut cum sîntem trimiși la moarte „pentru împărat și pentru imperiu", încrederea mea în ofițeri s-a zdruncinat într-atît, încît la prima ocazie care s-a ivit m-am predat. Mai bine prizonier, decît să-mi vărs sîngele pentru cei care stăteau bine adăpostiți în spatele frontului și-și păzeau averile.

(In povestirea tov. Iuliu Varga, se arată apoi că acesta a dezertat și a intrat în Armata Roșie).

Armata lui Kolceak, urmărindu-ne, ne ocolea, ne ieșea în față, arunca în aer podurile și ne hărțuia mereu.

Posibilitățile de aprovizionare erau foarte slabe, întrucît ne retrăgeam prin deșert, iar cînd găseam cîteva așezări omenești, constatam că dușmanii ne-o luaseră înainte și rechiziționaseră alimentele.

Am cîștigat totuși ceva din retragere. Tot timpul ni se alăturau soldații ruși care plecaseră de pe front și civili, într-un cuvînt toți aceia care voiau să lupte pentru eliberarea de sub jugul exploatatorilor.

Intărindu-ne încontinuu, am ajuns pînă la Aktiubinsk. Aici am făcut rost de arme, am reluat lupta și am oprit trupele dușmane care ne urmăreau.

In timpul contraatacului am aflat de la prizonieri că la Orenburg s-a organizat un „zolotoipolk" (regiment de aur), care avea misiunea să ne nimicească.

Ne-am întîlnit și cu acest „regiment de aur", l-am înconjurat și l-am zdrobit. Calea spre Orenburg era deschisă. Curînd am eliberat orașul.

Trupele lui Kolceak și ale cehilor s-au refugiat spre Krasnoiarsk.

Ne-am adunat toate forțele și am pornit un atac viguros asupra Krasnoiarskului, unde rămășițele trupelor lui Kolceak au fost nimicite.

In 1919, în martie, cînd în Ungaria a fost proclamată Republica Sovietelor, s-a lansat un apel către foștii prizonieri să lupte pentru apărarea Republicii Sovietelor.

Am plecat și eu împreună cu mai mulți tovarăși din unitate.

Ajunși la Budapesta, am fost repartizați în tabăra „Bebel" din Kellenföld, unde ne pregăteam să intrăm în luptă.

La căderea Comunei am fugit în Austria. De acolo am revenit în țară.

IULIU VARGA

. . . .

(Fragmente din volumul „Amintiri ale foștilor voluntari romîni din Armata Roșie în timpul Marii Revoluții Socialiste din Octombrie și al războiului civil" apărut în Editura de stat pentru literatură politică).

ÎN ZILELE ACELEA

Infanteristul Roșu povestește...

Pe valea Oituzului, se află comuna Cașin. Aici locuiește de mai bine de 35 de ani, împreună cu familia, bătrînul Gheorghe Cozak — participant la Revoluția din Octombrie.

Din cele ce mi-a spus, o să vă povestesc numai un fapt; unul singur pe care o să-l numesc...

...Atacul decisiv

„In după amiaza acelei zile — începu bătrînul să povestească — ne-am strîns cu toții la marginea orașului Ufa. Eram frînți de oboseală. De trei ori ne ciocnisem în ziua aceea cu albii.

Pe la ora 7, odată cu căderea serii, am pornit din nou la atac. Lupta începuse. Chiar în noaptea aceasta avea să se decidă dacă Ufa va fi eliberată sau nu.

De undeva, dintr-o clădire înaltă, începu să latre cu furie o mitralieră. In altă parte, un grup de albi ne țineau la distanță cu o a doua mitralieră... Din rîndurile noastre căzuseră aproape 200 de oameni. Mai aveam de cucerit centrul orașului... Acolo erau strînse toate forțele lor. Dacă reușeam să pătrundem, victoria era a noastră. Ne împărțirăm în grupuri, în așa fel încît să-i prindem la mijloc. Am început să ne strecurăm în tăcere, cu multă băgare de seamă, printre case. Era întuneric.

Curînd ajunserăm în apropierea lor. Se auzi un pocnet surd. Era semnalul începerii ofensivei.

Din toate părțile începură să se audă strigăte. Strigam și noi, cît ne ținea gura... Peste tot, strigăte și răpăit de armă...

Luați repede, albii s-au descumpănit... Efectivul li se micșorase. Totuși mai rezistau.

Dinspre nord se auziră salve dese! Fu o clipă de încordare. Oare le soseau albilor ajutoare? Peste puțin timp însă ni se aduse vestea că salvele proveneau de la unitățile roșii trimise să sprijine asaltul asupra Ufei.

Cînd ceasul din turla bisericii bătu a 12-a oară, sus, pe turnul castelului de apă al orașului, fîlfîia drapelul roșu...".

EMIL DOBRESCU

TREI ÎNTILNIRI

„...De fapt, e o poveste mai lungă" — sfătos, cu liniștea obișnuită bătrînilor, comunistul Nennich Francisc din Timișoara începu să-și depene amintirile.

Povestea aceasta începe în anul 1917, la 12 decembrie, ora 12. Războiul m-a purtat pînă-n Rusia. Mai precis la Omsk. Fusesem luat prizonier. Acolo l-am cunoscut prima dată pe Lenin. Nu personal. Ne-a trimis o telegramă, nouă, celor care doream să facem parte din garda roșie. Eram cinci prizonieri care doream fierbinte îndeplinirea acestui vis. Răspunsul a fost acesta: „Faptul că la mii de kilometri de patrie vă cunoașteți datoria de clasă este un lucru de preț. Acest lucru ne face să ne bizuim pe voi. Asemenea muncitori merită încrederea revoluției proletare. Dați-mi voie să vă numesc soldații mei. Vladimir Ilici Lenin". Căldura răspunsului lui Lenin mi-a deschis pentru totdeauna ochii, mie, țăranului din Seghedin; ochi mari, încrezători în victoria deplină a revoluției. In 1920 am făcut parte din grupul celor 7 comuniști delegați din Omsk la Congresul al IX-lea al

P.C. (b) Aici l-am văzut pentru prima dată pe Lenin. Era îmbrăcat într-un costum ros, tocit. Noi, cei din Omsk, ne-am gîndit să-i dăruim unul nou. L-am cumpărat. El însă ne-a refuzat. „Ce-mi trebuie mie lux acum cînd mii de muncitori sînt zdrențăroși și amărîți" — a spus Lenin. Și cum pe stradă trecea tocmai în acel moment un muncitor foarte prost îmbrăcat, Lenin l-a chemat sus: „Iată — i-a spus Lenin muncitorului uimit — delegații din Omsk vor să-ți facă un dar". Și i-a dat costumul.

In iunie 1920 am primit ordin să mă prezint la Moscova, la raionul al 8-lea. Aici am primit vestea că, dacă doresc, sînt liber să plec în țară. Incepusem să predau haine, cartușe, revolverul, cînd... pe ușă intră Lenin. Avea o memorie excepțională. M-a ținut minte. Am început să discutăm, mi-a spus că, atunci cînd îmi va fi foarte greu, atît de greu că nu voi mai putea rezista, mă pot întoarce în Rusia Sovietică. Apoi, ca să „nu-l uit și să mă mai gîndesc din cînd în cînd la el", cu un gest firesc, și-a scos ceasul de buzunar din lanț și mi l-a întins. Ceasul lui Lenin îl păstrez și azi ca pe un dar scump".

L-am luat și eu în mînă și l-am privit. Am simțit o mîndrie fără margini: am în mîini ceasul pe care poate că l-a privit Lenin atunci cînd a ordonat prima salvă de pe Aurora.

N. SCHIBINSKI

ZILE ȘI NOPȚI

O poveste obișnuită în trecut: o familie nevoiașă, mulți copii, iarnă, frig, în casă de nici unele. Cel mai mare dintre copii are abia 12 ani, dar el nu mai cunoaște de mult copilăria. E ucenic și necazurile vieții îl copleșesc din plin: 12 ore de muncă pe zi în schimbul unei ciorbe reci și a unui pat de scînduri. Aceasta este copilăria lui Enache Zamfir

Timpul trece. A împlinit 17 ani. Ani proaspeți, tineri. O noapte de toamnă rece, cu vîrtej de frunze moarte. Toamna lui 1917. La misiunea militară romînă din Odesa, o încăpere mai retrasă. Se aud bătăi în ușă. Doi marinari își fac loc:

— Deschide, nu-ți fie teamă.
— Deschid
— Ce meserie ai?
— Șofer.
— Vii cu noi?
— Viu.

Acestea le-am aflat de la tov. Enache Zamfir, participant la Marea Revoluție din Octombrie. Din această noapte, timp de 4 ani el a luptat în armata roșie împotriva gardiștilor albi. A făcut parte din unitatea 31 autoblindate — o unitate de șoc trimisă să ajute acolo unde este situația mai grea. Au urmat zile și nopți de luptă neîntreruptă, împotriva contrarevoluționarilor de la Iaroslav, apoi la Lazarovo Lugansk, apoi la Kursk, împotriva lui Denikin.

L-am rugat pe tov. Enache Zamfir să ne povestească cîteva amintiri, întîmplări din anii aceia.

Două din aceste episoade vi le povestesc și vouă. Ascultați:

Draci în piele

...Primisem ordin să ne îndreptăm spre orașul Kameșin. Parte din oraș era în mîinile gardiștilor albi, parte în mîinile noastre.

In două zile am izbutit să curățăm orașul. Situația însă era nesigură și noi primiserăm ordin să ne întoarcem în grabă la Moscova. Blindatele erau puține în zilele acelea și era nevoie de noi peste tot. Ce era de făcut? După puțină gîndire, soluția a fost găsită. In locul unde fuseseră blindatele, am pus furgoane acoperite cu prelate, ca albii să creadă că mașinile sînt tot acolo. Cu hainele noastre de „draci în piele" (așa ne numeau gardiștii albi din pricina îmbrăcămintii noastre făcute din piele), am îmbrăcat alți ostași. I-am tras pe sfoară pe contrarevoluționari, care, de teama blindatelor, au fugit. Iar în aceeași noapte, noi am putut pleca spre Moscova, unde ne așteptau alte bătălii.

L-am cunoscut pe Dzerjinski

Mă aflam în orașul Ekaterinoslav, la dispoziția Cekăi. Era îndată după războiul civil. In seara aceea mă aflam împreună cu alți tovarăși în biroul lui Tupalov, președintele Cekăi din acel oraș.

„Pregătiți-vă pentru o surpriză", ne anunță el

Și într-adevăr, peste puțin l-am avut în față pe Felix Dzerjinski. Parcă-l văd și acum înaintea mea. Un om cu un chip foarte plăcut, dar așa de slab, c-ai fi zis că orice vîntuleț îl poate da jos. Pe fața lui puteai deslusi urmele zilelor și ale nopților de muncă încordată.

Dzerjinski s-a interesat cum o ducem, ne-a dat o mulțime de sfaturi prețioase, îndemnîndu-ne să-i aflăm pe dușmani și să-i distrugem fără cruțare. Mi-aduc aminte cît de puternic m-am simțit după această întîlnire.

Pentru pionieri

Lor aș vrea să le adresez cîteva cuvinte în încheiere — mi-a spus tovarășul Enache:

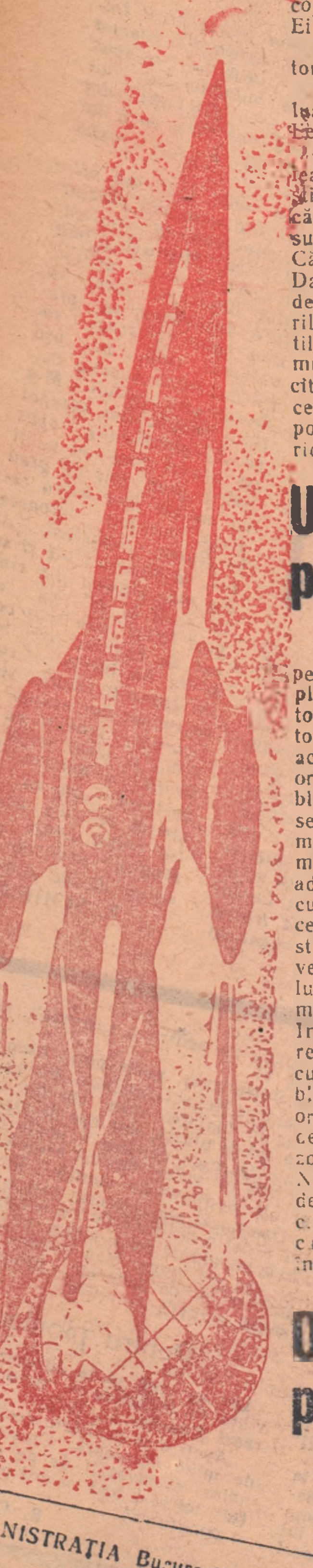
„Aveți altă copilărie decît acea trăită de mine odinioară. Creșteți mari, sănătoși și învățați de pe acum să prețuiți tot ce-a fost cucerit prin lupta grea a poporului".

B. CARAGIALE

Al. Ovidiu Zotta

PRIETENUL Iuan

Eu şi cu prietenul meu sîntem doi visători fără leac. Există prieteni care, cînd se întîlnesc, petrec după firea şi ocupaţiile fiecăruia; unii cîntă, alţii recită poezii, mulţi discută pe teme tehnice, fac împreună antrenament la box ori la alt sport, sau pur şi simplu bîrfesc. Noi însă ne ocupăm cu altceva. Ne aşezăm comod, aprindem cîte o ţigară, tragem cu nădejde şi... pe-aci ni-i drumul! Fumul albăstrui apare subţire, apoi se îngroaşă, capătă forme din ce în ce mai neaşteptate, ia apoi conturul unei caleşti — o caleaşcă din fum de ţigară, de ce nu? — şi, fără să ne dăm seama, caleaşca porneşte cu noi.

Ehei, dac-aţi şti voi cîte călătorii minunate am făcut în felul acesta! Unde n-am fost?! Am explorat adîncimile Oceanului Pacific, am vînat lei în Africa, l-am ajutat pe Decebal să reziste romanilor (dacă pînă la urmă a fost învins, asta s-a petrecut în lipsa noastră, că tocmai dădeam o raită prin Lună). Şi apoi, cine credeţi că a cărat pietre alături de sclavi, la construirea piramidei lui Keops, şoptindu-le, la ureche, formulele geometrice? Tot noi. Dar de pisica prin blana căreia şi-a trecut inelul de chihlimbar învăţatul Thales descoperind curentul electric, aţi auzit? Ei bine, era pisica noastră!

Da, da, prin multe locuri am călătorit noi!

Mulţi cunoscuţi ne-au rugat să-i luăm şi pe ei în caleaşca noastră. Le-am răspuns:

— Nu-i nevoie. O asemenea caleaşcă a visării are fiecare. Dacă nu ştiţi unde sînt ale voastre, înseamnă că le-aţi uitat undeva prin pod, pe sub stivele de cîrnaţi şi saci cu făină. Căutaţi-le, ele doar atîta aşteaptă. Dacă vreţi, vă ajutăm. Uitaţi o clipă de micile necazuri zilnice, de certurile mărunte... Aşa... Iată, apar caleştile, una cîte una. Tii, cît sînt de multe! Aţi văzut că fiecare aveaţi cîte una? Să ne suim... Pornim în cea mai frumoasă călătorie care se poate face cu asemenea caleşti! Ne ridicăm în slăvi şi...

Un salt peste patru secole

...în aceeaşi clipă ne trezim din nou pe Pamînt, chiar acolo de unde am plecat. Dar cît de schimbate sînt toate; nu mai recunoaştem nimic, şi totuşi de-abia adineauri am părăsit aceste meleaguri! In locul vechiului oraş, cu uliţe înghesuite, cu case şi blocuri înăbuşindu-se unul pe altul, se întinde o aşezare pe care nici basmul n-ar cuteza s-o zugrăvească. Nu mai este vorba de un oraş, ci de o adevărată clădire. O pădure deasă, cu arbori drepţi, stufoşi, tunşi la aceeaşi înălţime. Acesta e noul oraş; străzile lui sînt cărările — galerii verzi — iar casele răsar ici, colo, în luminişuri năpădite de cele mai frumoase flori. Casele... Dar ce case? Inalte, spaţioase, cu acoperişul şi pereţii dintr-un fel de sticlă vopsită în culori odihnitoare: albastru deschis, bleu... Trecătorii, puţini la această oră, circulă la o înălţime de o sută de metri, în nişte ciudate maşini de zbórat, care nu fac nici un zgomot. Nu-i putem însă desluşi la chip. Nici de vorbit încă nu le putem vorbi. Şi cîte n-am putea afla de la ei, pentru că, am uitat să vă spunem, ne găsim în anul 2357!

O cunoştinţă plăcută

— Cine sînteţi, ce căutaţi?

Glasul pe care-l auzim pare fără stăpîn. Al cui să fie? E melodios, cald. Insă împrejur, nimeni. Ah, dar asta ce e? O bilă roşie, de mărimea unui bob de mazăre, pluteşte la înălţimea capetelor noastre. Ea emite glasul misterios.

— Sîntem nişte călători... Cu cine vorbim?

— Fiţi bine veniţi, vorbiţi cu şeful uzinei atomice Pămînt 4.

— Unde sînteţi? Cum putem ajunge la dumneavoastră?

— Foarte greu, dacă o să porniţi pe jos! hohoteşte bila roşie. Deocamdată, atenţie!

Se aude o pocnitură slabă, împrejurul bilei răsare o aureolă de raze, aureola se măreşte, razele se unesc, totul se transformă într-un mare cub de lumină argintie şi-n el zărim un bărbat tînăr, cu un corp atletic. Se află dinaintea unui complicat tablou de comenzi:

— Nu vă speriaţi, rîde dînsul. Vom sta de vorbă cu ajutorul televiziunii în relief, fără ecran.

Artistul inginer era... medic

— Unde vă găsiţi de fapt? ne mirăm noi.

— La o depărtare de 4200 km! ne răspunde amabilul prieten. Mă numesc Iuan, dacă vă interesează.

— Şi... ce faceţi acolo?

— Supraveghez instalaţia care, prin unde electromagnetice, trimite energie atomică rachetelor din regiunea Pămînt.

— Regiunea Pămînt? Mai sînt şi alte regiuni?

Iuan rîde:

— Cum să nu! Regiunea Marte, regiunea Venus, regiunea Luna, şi atîtea altele!

— Şi... acolo... ce se află?

— Oameni! ridică din umeri Iuan. Ce altceva s-ar putea afla?

— Spuneţi, e grea munca dumneavoastră?

— Pentru mine, cum să vă spun... îmi place! Dar nu fac numai munca aceasta. Lucrez aici numai două ore pe zi. Seara, am concert...

— Ce fel de concert?!

— Daţi-mi voie: sînt prim solist al Operei din Bucureşti. De altfel, am absolvit Conservatorul de canto din Venus.

— Şi atunci de ce nu profesaţi numai muzica?

Iuan surîde din nou:

— Vedeţi, în afară de conservator mai sînt absolvent al Politehnicii din Marte şi peste o lună îmi dau doctoratul în medicină. Noi avem fiecare cîteva calificări. Dacă va fi nevoie de un medic în plus în regiunea Saturn, am sa plec eu, iar în locul meu va veni de acolo un botanist care are şi politehnica...

— Bine, Iuan, dar cînd ai avut timp sa înveţi atîtea lucruri?

— V-am spus doar că lucrez numai două ore pe zi. Restul mi-l petrec fie odihnindu-mă, fie învăţînd.

— Bine, dar cum se explică faptul că...

Ne întrerupem, stînjeniţi, replica. Voiam să-l întrebăm cum se face că, deşi nu practică nici o muncă manuală, e atît de bine făcut. Dar Iuan, care ne-a văzut privindu-i cu uimire statura atletică, ne lămureşte:

— Nu ştiaţi că la noi fiecare medic, artist, mecanic sau oricine altcineva, e în acelaşi timp şi un bun sportiv? Pe fiecare stradă se află un stadion complex. Personal, sînt recordman la săritura în înălţime al regiunii Pămînt: 2,80 m. De altfel, cel mai slab dintre noi trece cu uşurinţă 2 m.

— Am vrea, Iuan, să vizităm şi noi un stadion.

— Nimic mai simplu, vă voi trimite o racheta.

— Unde lăsăm bagajele?

— Unde vreţi, ştiu eu...

— Dar dacă... înţelegi, vine cineva...

— De ce ne jigniţi? Probabil, vă referiţi la obiceiul acela pe care istoria îl aminteşte sub numele de furt! Ha-ha-ha, furt... La ce bun ar fura cineva?

— Cum, nimeni n-are mai mult decît altul?

— Ba da, însă numai în ceea ce priveşte cunoştinţele, talentul şi acestea nu se pot fura!

Şi totuşi, nu e prea uşor!

In racheta care a sosit la trei minute după convorbire se află şi Iuan.

— Am lăsat în locul meu un robot cu creier electronic, ne lămureşte el.

Pornim. Cu viteza gîndului, ajungem la stadion. Sîntem uimiţi: aruncările de greutate la 25 m. săriturile în lungime de 14 m., alergările pe 100 m. în 8 secunde sînt executate cu cea mai mare uşurinţă. Printre cei care se antrenează, Iuan ne arată un profesor universitar, un medic vestit, un celebru cîntăreţ de operă.

— Ne-ai înşirat toate meseriile. Dar militari nu-s?

— Militari?

Iuan ridică din umeri. Reia:

— Trebuie să fac iarăşi apel la cunoştinţele mele de istorie. Militari? Asta înseamnă război... Dar noi, nu uitaţi, trăim în anul 2357; n-am auzit decît în cărţile cele vechi de aşa ceva! Război... Imi amintesc, războiul, o perioadă de timp în care două sau mai multe ţări se băteau între ele, unele pentru a înrobi, altele pentru a se apăra. Hm... Astăzi, cine cu cine ar avea rost „să se războiască?" Popoarele de pe întregul pămînt s-au unit de multă vreme, încă de la primele zboruri în cosmos! In clipa de faţă, ultimele manuale de istorie nici nu mai pomenesc despre război! Istoria noastră nu mai e o istorie a vărsărilor de sînge, ci o istorie a invenţiilor, a descoperirilor, a eroismului muncii, a artelor...

— Ce bine e la dumneavoastră! Trăiţi atît de uşor...

— Uşor? Depinde ce înţelegi prin „uşor". Ieri, de pildă, ne-a venit vestea că cei 30 de oameni din echipajul rachetei „Albatros", plecaţi să exploreze zăcămintele de uraniu dintr-o planetă aflată la 5000 de ani-lumină, au pierit ucişi într-o explozie. Astăzi de dimineaţă au început înscrierile pentru un nou corp expediţionar. Am cerut să plec şi eu, dar nu sînt sigur de reuşită, deoarece s-au înregistrat cîteva milioane de cereri. Dar ce-i asta? Ascultaţi...

Ascultăm. In aer răsună o voce plină, severă:

— Către Iuan, şeful uzinei atomice Pămînt 4. Aţi fost admis în noul corp expediţionar. Confirmaţi primirea avizului!

— Aci Iuan. Confirm! rosteşte emoţionat prietenul nostru.

— Pleci, Iuan? îl întrebăm noi.

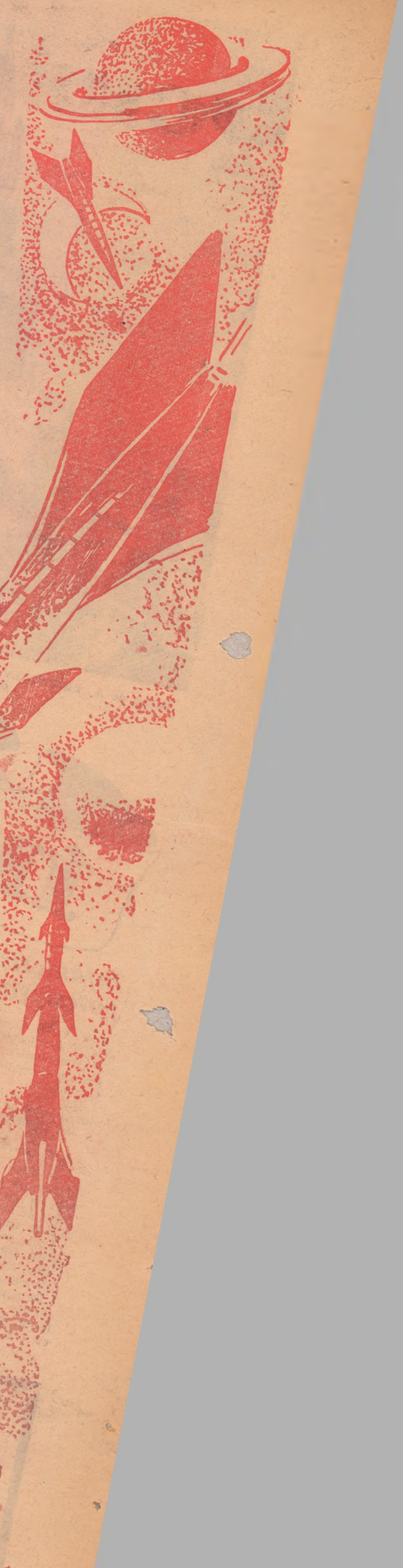
— Plec, băieţi, surîde el.

— Mergi sănătos, Iuan!

...Iuan a dispărut. Noi ne întoarcem la caleştile noastre. Ne urcăm. Un zbor scurt — şi iată-ne din nou în 1957.

...Dar Iuan unde e? Oare el a trăit numai în închipuirea noastră? Astăzi, da. Mîine — peste 4 secole — va trăi în fiinţă.

La revedere, Iuan. Iţi urăm de pe acum izbîndă!

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA Bucureşti, Piaţa „Scînteii" tel 7.60.10 ; 7.61.00 Abonamentele se fac la oficiile poştale, factorii poştali şi difuzorii voluntari din şcoli.
Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii I. V. Stalin.